

کام مردم را تلخ نکنیم

عرشه اصلی پل قدس پس از شش سال از آغاز عملیات اجرایی آن به طور موقت برای عبور خودروها بازگشایی شد.

مراسمی ساده با حضور علی نیکزاد نایب رئیس مجلس شورای اسلامی، سید حامد عاملی استاندار، امامی یگانه فرماندار، جواد انصاری رئیس شورا، محمود صفری شهردار، اعضای شورای اسلامی شهر و جمعی از مسئولین و مردم برگزار شد و اجازه عبور خودروها از عرشه اصلی داده شد.

این پل با همه سرنوشتی که داشته و با همه کم لطفی ها، کم محبتی ها و عنایتها و توجهها، بالاخره عرشه اصلی برای عبور خودروها آماده شد.

محمود صفری از اولین روز آغاز فعالیت، پایان دادن به قصه تکراری و ملال آور پل قدس را در دستور کار قرارداد. عوامل اجرایی پروژه در مدت زمانی محدود، شبانه روز تلاش کردند و بخشی از پروژه را برای استفاده مردم آماده و تحویل دادند.

حال ساعاتی از برقراری رفت و آمد خودروها نگذشته انتقادهای، بهانه تراشیها، طرح سؤالات و ایرادگیری ها آغاز شده است.

کام شیرین مردم در عبور از روی این پل را تلخ نکنیم. متأسفانه در طرح اما و اگرهای پروژه، برخی از عزیزان که تا دیروز بله قربان گوی مجموعه شهرداری، تمجید کنندگان چشم بسته شهردار وقت، صاحبان قراردادهای درآمدزا و متنعم از سفره گسترده بودند نقش آفرینی می کنند و آنهایی که تا دیروز پل قدس را بزرگترین پروژه شمال غرب می دانستند، فعالیت کارگاهی آن را بی نظیر تلقی کرده و شهردار را قهرمان ستودنی پروژهها و اردبیل را با عنوان کارگاه سازندگی و توسعه شهری می نامیدند به چه دلیلی امروز به آماده شدن آن طعنه می زنند؟

می گویند وقتی عمر قراردادها به پایان برسد، از هزینه های غیر ضرور و ریخت و پاش های سوال برانگیز جلوگیری گردد، از تشکیل گروه ها و باندهای فعال در فضای مجازی برای تمجید خودیها و تخریب غیر خودیها خبری نباشد، نق زدن ها و به کارهای مثبت چهره منفی بخشیدن آغاز می شود.

اینکه پل دارای ایراد فنی است یا نه، موردی است که باید متخصصان امر نظر بدهند و یا به مرور زمان نواقص مشخص گردد ولی تلاش برای کم ارزش نشان دادن تلاشها، دوندگیها و احساس مسئولیتها، آزاردهنده می شود.

عزیزانی که در زمان متوقف بودن عملیات احداث پروژه حرفی نمی‌زدند و سخنی نمی‌گفتند و مطلبی نمی‌نوشتند چگونه با آماده شدن عرشه اصلی به یاد پل افتاده‌اند؟

تا زمانی‌که در کارهایمان صداقت نباشد و تعریف و انتقادهای مان در راستای جلب رضایت پروردگار قرار نگیرد مشت مان هرروز بیشتر از دیروز باز شده و جایگاه خود در جامعه را از دست خواهیم داد.